

У розвитку підприємств існують універсальні закони та принципи, якщо їх не знати то результат буде неякісний. Багато підприємств, фірм, а також великі промислові підприємства які знаходяться в скрутному становищі. Це говорить про те, що керівництво таких підприємств не володіє знаннями універсальних законів, або їх порушує. Таким прикладом є підприємство ВАТ «Азовмаш». Підприємство було кращим не тільки в Україні але й за межами країни. В даний час підприємство на межі банкрутства. Це приклад того, що було порушено один із законів, або принципів керування підприємством.

Впроваджуючи такі закони ми не будемо задавати питання, будуть вони працювати чи ні. Питання буде полягати в тому, наскільки правильно керівники підприємств будуть їх втілювати на підприємстві. І від цього залежить успіх підприємства.

Існує вісім законів: успіх, життя, бізнес, лідерство, гроші, торгівля, ведення переговорів, управління часом. В кожному із приведених законів є підпункти дотримуючись яких підприємство може стати успішним.

Принципи управління часом відомі всім успішним керівникам у всіх сферах. Ці закони незмінні. Але дотримуючись їх можна досягти великих успіхів.

Перша умова – це бажання. Коли керівник бажає щоб його підприємство досягло успіху він буде прикладати усі зусилля, щоб розвинути в собі навички управління часом доки, це не стане невід'ємною рисою характеру керівника підприємства.

Друга умова – це рішення. Керівник повинен вміти приймати чіткі рішення, що будуть дотримуватись розвитку в собі цього навичку.

Третя умова – дисципліна. Це одна із головних рис котру керівник може розвинути в собі. Дисциплінований керівник зможе підкорити весь світ своїми досягненнями.

Четверта умова – це напористість. Це дуже важлива риса котра зможе здолати всі перешкоди, труднощі які трапляються на шляху керівника.

Не існує ніяких перешкод, котрі можуть завадити керівнику досягти успіху та вивести підприємство в лідери.

Кожний керівник повинен пам'ятати, що діє закон причини та послідовності, тобто дія, протидія. Кожна дія має свої наслідки. Керівники підприємств повинні пам'ятати про це так як вони відповідальні за людей які працюють. Забуваючи про цей закон керівники ведуть підприємство до краху.

Секрету який допоможе підприємствам які знаходяться в скрутному становищі не існує. Існують принципи котрих дотримуються успішні керівники. Потрібен повний контроль над мисленням, важлива чітка прозорість поставленої мети, знання. Знання – це велика сила. Завдяки знанням підприємство буде попереду своїх конкурентів. Важлива майстерність у справі. Потрібно розвивати професійні навички стати кращим керівником у своїй галузі. Віра в успіх, розроблена стратегія та розширення кола знайомств. Також важлива фінансова сторона. Потрібно постійно працювати та удосконалювати результати продукції. Працювати над інноваційними розробками. Потрібно сконцентруватися на досягненні результату. Працювати з повною віддачею. Саму елементарна чесність керівника у всіх відношеннях важлива для репутації на ринку даного підприємства.

Кожний керівник повинен пам'ятати, що саме цінне на підприємстві це кадровий потенціал. Мета керівника отримати максимальну енерговіддачу від працівників. Максимально направити людський потенціал на досягнення мети та високих результатів підприємства.

Таким чином, майбутніх керівників виховують ВНЗи. Тому вони повинні знати ці фактори, принципи та закони. Об'єднав усі фактори в одне ціле можна досягти значних успіхів. Вивчаючи ці закони, майбутні керівники будуть їх знати та зможуть застосувати на практиці на підприємстві.

Перелік посилань:

1. Анисимова О. Н. Анализ реализации моделей инновационного процесса на промышленных предприятиях / О. Н. Анисимова, Е. И. Булахова // Теоретичні та практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності : зб. наук. пр. – Маріуполь : ПДТУ. – 2014. – Вип. 1 (10), Т.1. – С. 20-27.

ОЦІНЮВАННЯ ЧИННИКІВ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

І.А. Касатонova, канд. екон. наук, доц.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Останнім часом в системі освіти України спостерігається перехід вищих навчальних закладів (ВНЗ) до ринкового підходу в сфері своєї діяльності. Вузи вирішують завдання адаптації до сучасних економічних умов і вимог, що змінюються, як на ринку праці, так і на ринку освітніх послуг.

При цьому навчання у вузах різних форм власності проводиться на платній основі і логічним буде виглядати прагнення вищого навчального закладу до збільшення кількості студентів. В результаті між вузами, що надають схожі послуги в сфері освіти (що проводять навчання за однією спеціальністю), відбувається зіткнення інтересів в плані залучення студентів, що є рисою конкуренції.

Сьогодні до проблем конкуренції на ринку послуг освіти та забезпечення конкурентоспроможності ВНЗ спостерігається підвищений інтерес. Тому для вирішення завдань адаптації до зовнішніх умов практично у будь-якого вузі з'являється потреба в аналізі тенденцій ринку освітніх послуг і визначенні свого положення на цьому ринку. У сучасній літературі досить глибоко досліджено питання про рейтинг вузів як комплексного показника рівня послуг освіти.

Рейтинг свідчить про переваги абітурієнтів вступити в той чи інший вуз. Однак якщо розглянути систему освіти з економічної точки зору як ринок освітніх послуг, виникають розбіжності між рейтинговим оцінюванням і реальною конкурентоспроможністю послуг вузу. Причини у тому, що рейтинг не враховує багатьох економічних і соціальних особливостей вибору абітурієнтом вишу під час вступу, а вказує на переваги в його виборі. При цьому в стороні залишається оцінка дійсної конкурентоспроможності освітніх послуг вузу, які можуть не відповідати рейтинговій оцінці. Для оцінки конкурентоспроможності послуг вузу пропонується розглядати не рейтинг, а підхід до визначення ринкових позицій вузів з точки чинників конкурентоспроможності ВНЗ.

Під конкурентоспроможністю освітніх послуг, що надаються вищими навчальними закладами, розуміється ряд специфічних властивостей і характеристик, що визначають ступінь їх привабливості на споживчому ринку, а також виділяють сегменти цього ринку, що належать конкретному вузу і перешкоджають перерозподілу цього ринку на користь інших організацій вищої школи, як в сьогоденні, так і в майбутньому.

Освітня середа сучасних вищих навчальних закладів зазнає серйозну модернізацію: вона стає більш відкритою, гнучкою, диференційованою, ускладнюються організаційно-технологічні та міжкультурні зв'язки, удосконалюючись під впливом фактора загальної конкурентоспроможності. Затребуваність кваліфікованих і добре підготовлених фахівців на ринку робочої сили визначає місце вищих навчальних закладів на ринку освітніх послуг, його освітній потенціал і якість освітнього середовища. У збереженні стійкої і довгострокової стратегії вищих навчальних закладів провідну роль повинні відігравати навчально-методичні комплекси дисциплін, що формують компетенції сучасного фахівця [1].

Чинниками конкурентоспроможності освітніх послуг вузу можуть бути:

- ціна на послуги освіти;
- престижність диплома даного вузу на ринку праці;
- якість освіти;
- можливість отримання другої вищої та післядипломної освіти;
- географічна віддаленість вузу;
- стан справ вузу на ринку освітніх послуг, який склався.

Сьогодні серед українських вузів широке поширення отримав процес створення філій і навчально-консультаційних центрів з метою наближення до споживачів (абітурієнтів). Однак в даному випадку виникають сумніви в збільшенні цінності послуг освіти для споживачів, як навчання, здійснюваного в цих організаціях. Тому для створення конкурентних переваг і більш повного задоволення потреб населення в послугах освіти вузам слід шукати оптимальне поєднання між тенденцією укрупнення навчальних закладів зі збереженням певної кількості невеликих спеціалізованих вузів.

Для порівняльної оцінки конкурентоспроможності ВНЗ пропонується метод, заснований на оцінюванні елементів конкурентоспроможності вузу. Як джерело первинної інформації можливе використання анкетування, де конкурентоспроможність комплексу освітніх послуг, що надаються вузом, оцінюється їх споживачами (студентами) на основі парних порівнянь вузів з урахуванням значущості кожного показника. При цьому необхідно враховувати також безліч факторів, які впливають на вибір вузу незалежно від його ринкових позицій [2].

Підвищення якості освіти є необхідною складовою збільшення конкурентоспроможності послуг переважної більшості вузів. Даний фактор часто є вихідним для поліпшення конкурентних позицій вузу, оскільки в тривалому періоді впливає на ринкове становище вузу, на престижність на ринку праці освіти отриманого в даному вузі та на інші чинники конкурентоспроможності. Крім перерахованих вище на конкурентоспроможність освітніх послуг вузу впливає безліч всіляких чинників серед яких можна згадати сформовану думку про рівень корупції в даному вузі.

Перелік посилань:

1. Євдокімова О. М. *Інновації в освітньому процесі підготовки фахівців* / О. М. Євдокімова // *Управління якістю підготовки фахівців : матеріали XVIII Міжнар. наук.-метод. конф. – Одеса: ОДАБА. – 2013. – С. 118-119.*
2. Чекалін Д. В. *Составляющие конкурентоспособности услуг образования* / Д. В. Чекалін // *Методологічні проблеми розвитку бізнес-освіти : матеріали VII Міжнар. наук.-метод. конф. – Донецьк : ДІРСІ. – 2006. – С. 116-118.*

АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНОГО СТАНУ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ З УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАКТИЧНОГО НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ

Ю.І. Литвинець, канд. екон. наук

Відокремлений підрозділ Національного університету біоресурсів і природокористування України «Ірпінський економічний коледж»

Система організації навчального процесу, яка ґрунтується на принципах формування професійної компетентності, неперервності та систематичності, дозволяє готувати до майбутньої професійної діяльності випускників, які володіють способами зміни накопичених знань, спроможні до оперативного пошуку інформації для прийняття оптимального рішення, мають високий рівень загальноосвітньої та професійної підготовки.

Відправною точкою навчання є усвідомленість вибору студентом професії. Дослідження М. Левочко, Н. Гресь показують, що серед 175 студентів-першокурсників спеціальності «Бухгалтерський облік» лише 24 % ще зі школи мріяли стати обліковцем, у т.ч. у 8 % з них батьки працюють на посадах обліковців; 47 % – професію обрали самостійно, виходячи з суто економічних інтересів: можливість працевлаштування та хорошого заробітку; для 17 % опитаних професію обрали батьки; у 9 % – на вибір професії вплинули друзі; 3 % – не пройшли за конкурсом наобраний напрям, тому вступили на будь-яку обліково-економічну спеціальність.

Таким чином, лише 71 % (24+47) першокурсників вже з 1 вересня зацікавлено буде ставитися до сприйняття навчального матеріалу, решта студентів потребує їх залучення до професії [4].

Основа виробничої практики з бухгалтерського обліку – активна діяльність студентів на базовому підприємстві, безпосередня участь в обліковому процесі як членів облікової служби підприємства, що дає їм змогу знаходити застосування своїм теоретичним знанням, удосконалювати навички, розвивати вміння за фахом. Педагогічний досвід доводить, що якісно організована виробнича практика розвиває у студента помірковане бажання професійного самовдосконалення; він починає відповідальніше ставитися до навчання й прагне свій вільний час присвятити роботі за фахом [2].

Основною задачею практики що визначає її навчальне навантаження є формування в умовах виробництва професійних здібностей студента на основі використання його теоретичних знань в різноманітних ситуаціях, притаманних майбутній професійній діяльності фахівця. Тому з метою удосконалення методичного забезпечення виробничої практики – складової професійної підготовки фахівців з бухгалтерського обліку у ВНЗ I II рівнів акредитації пропонуємо включити в програму виробничої практики індивідуальні завдання.

Погоджуємося із Н.Л. Гресь [3] в тому, що виконання одного чи декількох індивідуальних завдань активізує діяльність студентів, розширює їх світогляд, підвищує ініціативу і робить проходження практики більш конкретним і цілеспрямованим.

Сьогодні досить актуальними задачами є створення методичного забезпечення виробничої практики, підготовка методичних посібників як для студентів, так і для викладачів, розробка методики аналізу результатів практики, встановлення логічних зв'язків як в середині програм, так і при їх взаємодії з програмами навчальних дисциплін.

За останні роки між вимогами ринку праці та практичними результатами освітньої діяльності утворився відчутний розрив, що призводить до нарікань з боку споживачів освітніх послуг і роботодавців. Результати аналізу діяльності на виробництві студентів-практикантів свідчать, що вони володіють сучасними професійними знаннями і технологіями виробництва сільськогосподарської продукції. Але вони не достатньо підготовлені до реальної практичної діяльності. Молоді фахівці непогано підготовлені до планування та організації виробничих процесів але, вони не вміють аналізувати виробничо-технологічні ситуації, і на цій основі самостійно приймати ефективні рішення. Також не завжди виявляють творчий підхід до вирішення професійних завдань практичного характеру, не мають досвіду встановлення ділових стосунків і відповідно не можуть забезпечити плідну роботу та взаємодію між членами трудового колективу. Все це ускладнює процес їх адаптації на виробництві, загострює проблеми професійного і соціального становлення особистості та знижує їх конкурентоспроможність [1, с. 108].